

PRIM-REDACTOR ȘI EDITOR:
IUSTIN ARDELEAN.
REDACTOR RESPONSABIL:
ADRIAN P. DESEANU.

Abonamentele se fac,
plătindu-se nainte
în Oradea-Mare.

Ese la 1 și 15 șt v. a fiecărei luni.

PREȚUL:

Pe $\frac{1}{4}$ de an . . . 1 fl. 50 cr.
Pe $\frac{1}{2}$ an . . . 3 fl. — cr.
Pe un an . . . 6 fl. — cr.

Pentru streinătate, un an
15 franci.

O scusă caraghioasă.

Dama: Vești, conte, atunci înadevăr te-aș iubi, când m'ai surprinde cu un lanț de felul acesta.

Contele: Cum? că numai în rëndul trecut ți-am fost cumpărat unul?!

Dama: Eeee! Ce lanț a fost acela, care la o săptămână *a negrit de tot?*!

Contele: Pardon, madam, dar când 'l-am cumpărat, a trebuit să consider, că nu de mult ți-a murit bărbatul, și că — *ești în doliu.*

Epistola d-şorei Eulalia Multaşteptă.

Arad, la 1895 st. v.

Dulce Persidă!

Epistola ta primită am primit-o și am cetit-o cu bucurie mare nespună, mai ales m'am îmbucurat, că te-ai petrecut atât de plăcut în Carneval. Eu nu mă pot lăuda, scumpă Persidă, cu astfel de reminiscențe, deoarece în decursul întregului Carneval, numai chiar la un bal am fost, la cel

mascat, arangiat de către „*Hadastyán-egylet*“-ul de aici. Într' acest bal, înadever' m'am amusat foarte elegant, deoarece înainte de miezul nopții m'a curtenit un tîner copil, care abia avé dóră vr'o 28—30 de ani, dar era foarte afabil și foarte complesant față de mine. Regret însă, că tocmai când era să se desvólte petrecerea mai bine, după miezul nopții, adecă după depunerea mășcilor, se depărtă țicînd, că-i cam greață. Eu apoi m'am și sfădit cu mama, imputîndu-i, că de ce i-a plătit un *ganze porțion* de „*Kossuth szelet*“, pentru că, șci tu scumpă Persidă, de sigur, acela i-a îngreonat stomacul. Șci tu dragă, atât am fost de frumos mascată, încât și chiar după depunerea mășcii încă aușiam șoptind tînerii în jurul meu: „cótă có' frate, ce mască minunată!“

Am stat până la 4 ore, și tocmai când eram a merge către casă, intră în sală d-nul Adam Gyuricza. Of, of, of! dragă Persidă, se șci ce om elegant, drăguț, *kedves* și *divatos*, dragă, se șci, că n'am vîdut încă așa naframă frumósă, pistriță a-lă *Micado*, cum a fost aceea a drăguțului de Gyuricza, șci tu dragă, e un om foarte frumos, nici tăcut nici vorbăreș, nici micuș, nici gros, nici subțire, și ce-i lucru principal, of dragă! e băl, băluș, ca cel mai fin crem din crèmes pittă și tu șci bine, că mie nu-mi plac cei bruneși.

Mă întrebî dragă despre dr *Cearcăzestre*, e drept că m'a peșit prin o epistolă, cerînd dela maica totodată 200 fl. pentru riguróse, eu încă nu-l cunosc în persónă dar el a scris, că după primirea banilor, numai decăt va veni să ne fidanțăm. El e la Budapesta, acolo are de cuget a face vr'o câteva doctorate și apoi — eu voi fi alésa lui. Șci dragă, ce fericită am se fiu, ca — doctoriță.

M'am foarte bucurat, scumpa mea, înțelegînd din epistola ta despre buna veste cu d-nul Gorila *Măimucoviciu*, că te va peși, dar bucuria mea nu a durat mult, cugetându-mă, scumpa mea, că tu după cununie imediat ai se ne părăsești, mutându-te în Africa. Mă mîngăie, însă, că ai se te distragi de minune, veđînd admirabili crocodilii și romanticele mumii egyptene. Of, iubita mea, te invidiez, câtă plăcere vei avé eara a te patina pe

Nilul lat, apoi of, ce cafeauă escelentă vei avé să beî pe acolo făcută cu lapte de camilă, și of, scumpa mea, câtă plăcere i-ți va causa a odichni pe năsipul môle al Saharei și apoi of, ce plăcere o să ai, gătînd pentru iubitul teu soș, de cină un păpricaș escelent de balenă ori de papagal.

Acum gat cu scrisórea, iubita mea, deoarece mă grăbesc a ajuta cosutoriței să-mi gătéscă haina, în care am se fiu admirabilă la concertul teologilor de la „Dumineca Tomii“, unde, de sigur, vor lua parte mai multî deputați sinodali, of, iubită, cred că și d-nii Sever *Bocșan* și dr. Lazar *Popovici* vor fi într' acestia, — apoi... da decă? . . . nu poți șci, . . . dela noroc depinde!

Serbus!

Serbus de 100 de ori!

Pa, pa, drăguță!

A ta vechiă amică

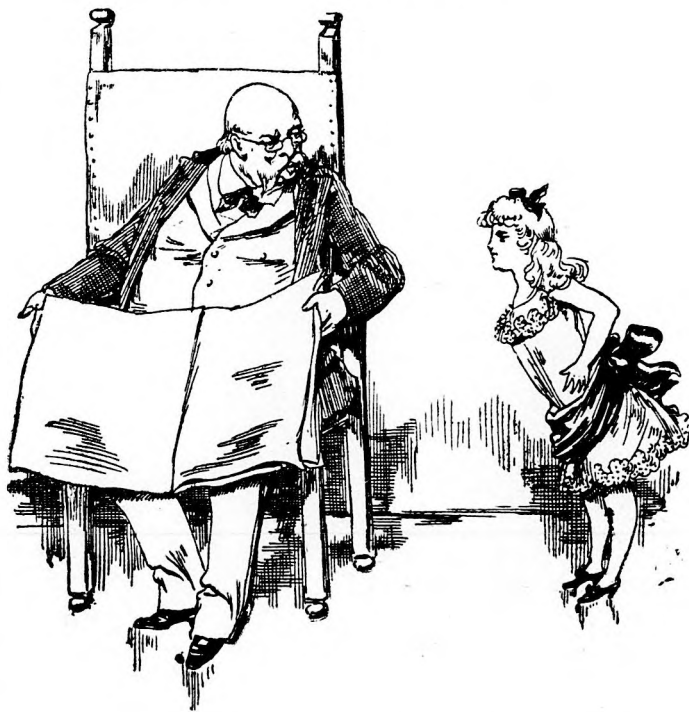
Eulalia

Nuntabene: Despre concertul domnilor teologi și decurgerea lui i-ți voi raporta la timpul seu.

Serbus!

Eulalia.

Poftă copilărescă.

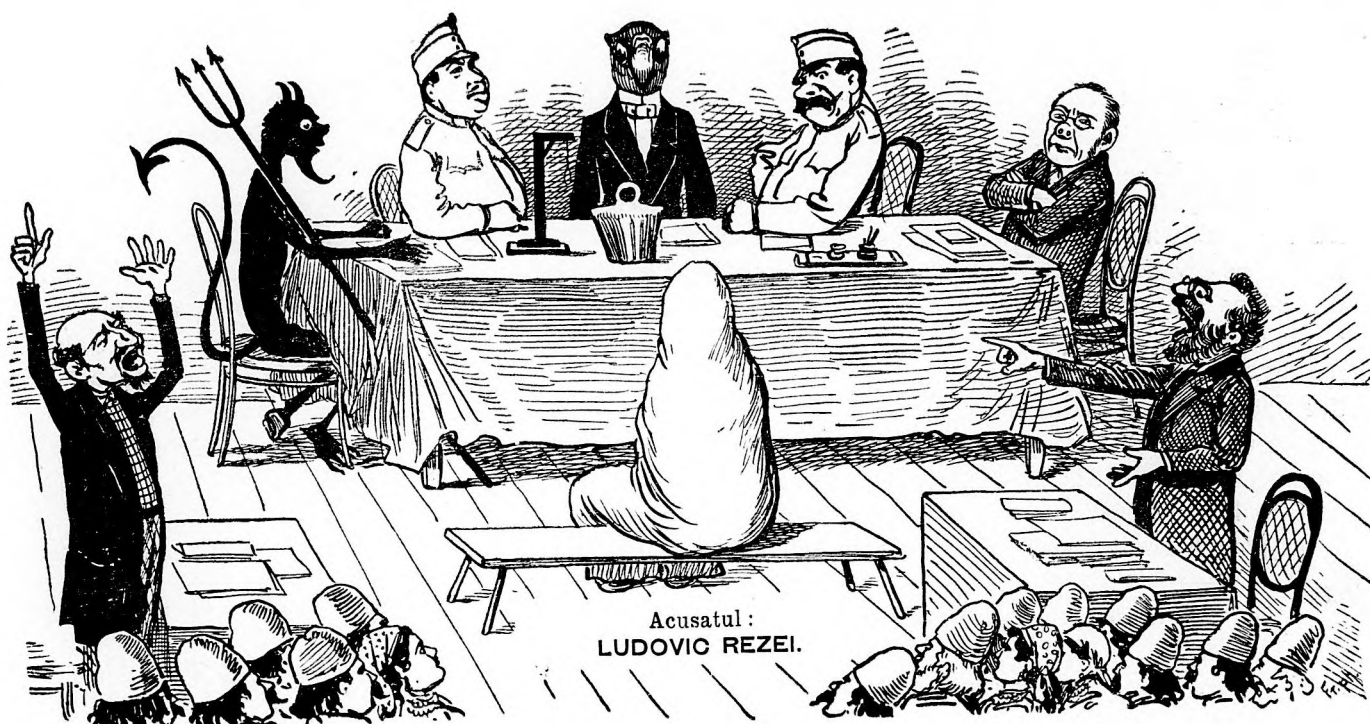
— Vaî, taică, de te-ar mai prinde eară frigurile!

— Cum vorbești așa? Pentru ce?

— Pentru că atunci eară ar veni nenea doctor să-mi aducă zahar roșu.

AREOPAGUL VULTURULUI.

Persónele areopagului :

Vulturul, preşedinte.

Matraguna,
Micula Strémbii, } juđi votizanđi.

Dr. Spaima, profesor, bărbat de specialitate.

Scaraoţchi de Belzebub, tălmaci diplomat şi şolomonar (cu puterea de a transforma pe acusat în orî-ce dihanie.)

Spiridon amăritul, procurorul areopagului vulturesc.

Dr. Hodoronc, avocat ex-offo şi tutor orfanal emerit.

Ludovic Rezei, acusatul.

În procesul d-nului Ludovic *Rezei*, cooperator gr. cat. din Supurul de jos, pertractat în rëndul trecut înaintea areopagului vulturesc, înaltul areopag combinând cele de combinat şi necombinând cele de necombinat, cu o gróznică linişte sufletéscă aduce în numele regelui paserilor următórea

Sentinđa :

Acusatul Ludovic *Rezei*, capelan gr. cat. român din Supurul de jos, pentru *trădare de limbă* şi *de rital pravoslavnic strémoşesc*, se declară de *vinovat* şi se pedepseşte, pe baza ş-ului 1 statarial vulturesc, cu 30 de ăile închisóre *în effigie*, transformându-se de cătră d-nul *Scaraoţchi* de Belzebub, tălmaci şi şolomonar vulturesc, în moimă internaţională, şi în acésta

stare se transportézá, închis în cuşcă, în menageria vulturescă (vedí pagina 11). Considerând însă şi motivele uşurătóre aduse de acusat, d. e. că ce a făcut, a făcut *«de dragul gendarmilor»*, condamnatului i se dá dreptul de a purta în decursul timpului de pedeapsă — *pělăriă gendarmeréscă*.

Publicul : Să trăiască!

Dr. Hodoronc: Înalt areopag vulturesc !

Ca avocat *ex-offo* în acésta cauză, nefiind satisfăcut cu sentinđa adusă, în numele clientului meu protestez contra acestei sentinđe cât mă ia gura, şi apelez la opiniunea publică, luându-mi libertate a proaduce următóarele motive :

Înalt areopag vulturesc ! Clientul meu, e drept, că la 25 decemvre st. noű, anul trecut, a pus praznicul Crăciunului cu 13 ăile mainainte de cum s-ar fi căđut, dar acésta, după pro-

fundele mele cunoștințe advocațiale, nu cuprinde în sine *nicl o crimă*, deoarece clientul meu, prin acest fapt a documentat numai alipirea lui de ce e *românesc*, fiindcă proverbul *românesc* țice: „*ce poți face astăzi, nu lăsa pe mâne.*“

Nu e culpabil clientul meu *nicl* pentru că *a predicat ungurește*, deoarece, fiindcă, totuși, apoi, cam-cam, circa, ungurește, fiindcă, quasi, încocîncolo, și apoi, . . . ăăăă — nu e culpabil. Da!

Maideparte . . . ăăăă — — — clientul meu nu e culpabil *nicl* „*pentru că nu s'arugină de ceea ce a făcut*“, deoarece, quasi, ăăăă . . . circa, acesta espresiune a clientului meu este o calitate estraordinară a lui, cu care numai *cutezanța* și-o demustră, iar noi, Românii, în vremurile aceste critice avem mare lipsă de omeni — *curăjoși*.

După legile scrise pe cele XII table ale strămoșilor noștri, clientul meu nu pôte fi declărat de culpabil *nicl* pentru „*dragul străinilor*“, căci el nu pôte fi cauza, decât are o natură, ăăăă . . . circa — *dragostă*.

Acusa d-nului procuror Spiridon unde țice, că „*bi. erica gr. cat. din Supur e susținută di sudorea poporului român*“, pardon, mă rog, dar — ăăăăă — — — quasi — — ăăăă . . . circiter nu pôte avé valóre în cazul presinte, deoarece casul incriminat s'a întemplat *earna*, ear după legile *fisice* earna nu asudă poporul, afară de casul, când aplicându-i-se *legile finanțiare*, esecutorul i-i urlă în curte.

Înalt areopag vulturesc! Pe basa, ăăăă . . . acestor motive, apelez la *opiniunea publică*. Deci rog pe on. areopag vulturesc, să binevoiască a lua la cunoștință, că mă voiū nisui din tôte puterile mele fisice și spirituale, câștigate în decursul praxeî mele de 30 de ani 4 luni și 21 de țile, a absolve pe clientul meu. Ear decât voiū isbuti, atunci, ăăăă . . . acest proces, circa . . . va fi în viața mea, ăăăă . . .

Spiridon: Cel d'ântăiū — *câștigat*.

Președintele: D-le procuror Spiridone, pentru espresiunea acesta ești indrumat la ordine și pedepsit totodată cu aceea, că ești îndătorat a eda un operat, în care s'edovedești *originalitatea* „*Pastoralei*“ d-nului Hamșea din Arad.

Spiridon: Imposibil! Înșinuū recurs de nulitate!!

Dr. Hodoronc: Atunci . . . ăăăă . . . acest proces va fi „*neprețuit*“ în protocoalele praxeî mele mult aprocufundate. Deci, cu acesta fine — isprăvesc.

Președintele: D-nul procuror Spiridon are cuvântul.

Spiridon: Apelez și eu în speranța unei pedepse mai ștricate, cu observarea, că delinquentul s'edefinut până la verdictul forului suprem în *menageriă preventivă*.

Președintele: După ce înaltul areopag vulturesc a

decis a se lua în considerare propunerea d-lui procuror Spiridon: de a se deținé imediat delinquentul . . .

Publicul: S'edetrăiască! S'edetrăiască!

Președintele: Orî liniște, orî — afară! . . . a se deținé imediat delinquentul, denumesc de jurați în acest proces pe următorii domni: dr Isidor *Bodea*, medic în Viena, dr Nicolau *Rob*, medic în Brixen, Constantin *Lucaciu*, paroch în Iosib, Iosif *Gomboș*, inv. și proprietar în Vidra de sus, Michail *Pavel* iunior, proprietar mare în Slatina, Iuliu *Musta*, preot gr. or. în Glimboca, Ioan *Catuna*, preot în Ciuntahaz, Ioan *Serac*, preot în Finișiu, Iuliu *Tuducescu* din București, George *Ivașcu*, comerciant în Abrud, Ioan *Danciū*, protopop în Ofenbaia și Michail *Ciurdariū*, paroch gr. cat. în Dob. Acești on. domni sunt rugați de a ni trimite votul lor; că culpabil e acusatul Ludovic *Rezei*, orî ba? *Da séu ba?* Voturile se vor păstra în cel mai mare secret. Prin acesta declar ședința de închisă.

Publicul: S'edetrăiască!!!

Ordul pertractărilor înainte areopagului vulturesc:

a) În-rul 6 al «Vulturului»: *Sentința celui mai suprem for* (a opiniunei publice) în procesul lui *L. Rezei*.

b) *Acusa procurorului Spiridon contra protopopului Papp Pișta din Baia-Sprie*.

Epigramă.

Ședem «în colț» cu-al meu iubit,
Și chiar pe când voiam cu dor
S'edene jurăm pe veci *amor*.
Of! . . . amânduoi — *am adormit*.

Veturia.

O asigurare.

Un țigan se introdusesé, cu intenție de furt pe ferestră în casa unui țeran. Când s'edesară înăuntru, țiganul cade și-și frânge un picior. Femeea țeranului, auđind sgomotul, strigă către bărbatu-s'eu:

— Sări bărbate, că nuș' cine a intrat în casă!

Țiganul, care din pricina scrintituriî nu se puté mișca, linișteste pe femeie țicându-i:

— Nu te grăbi, cumétră, că așa cum am căđut eu, te asigur, că *nicl* mâne nu plec d'aci.

Moșneag.

Schinteî din ochii Vulturului.

Femeea vană, decât nu pôte fi cea mai frumósă, ar vré să fie — *cea mai urîta*.

Și cu o minte grea pôte fi omul — *cel mai ușoratic*.

Tarde venientibus ossi.

Canonul Lauran: Vedeți damelor, cum i-mă descoper simțenintele mele interne, ce le nutrește pentru d-văstră! Au dără nu merit eu să fiu primit în grația gentilei domnișore? — Gardedana: Oho! Creșți, că nu știu dără, că d-tale nu ți-e atata de fiica mea, cât măi mult de zestra ei cea din Lugoj?! De altfel te-ai sculat pré târziu, te-a intrecut coconul Săvorianu.

Tândala la judecată.

— Anecdota populară. —

Popa Tóder de la noi
 Avé multe buți cu vin:
 Earna, véra 'n totdeuna
 Podrumul lui era plin;
 Ear Tândala de la noi
 N'avé nici podrum nici vin,
 Avé însă un gârlén
 De al vinului dor — plin.
 Apoi lasă! Că Tândala
 Bine șcia, chiar d'a rost,
 Câte buți cu vin se află
 În podrum la popa nost.

*

Într'o nópte, când credé el,
 Că popa s'a fi culcat,
 Până la podrumul popii
 Mer-mereu s'a furișat . . .
 Ce făcú, ce nu făcusé,
 Dară că a deschuiat
 Ușa, e dovadă faptul:
 Că 'n podrum el a intrat.
 Cât și cum beú Tândala?
 Nu vè pot istorisí,
 Dar el de „vinuțul popii“
 Începusé a horí.
 Ș' apoi dá! Tândala nostru
 Așa tare că horí,
 De popa, din somnul dulce,
 Plin de gróză se trezí.
 „Ce-o fi óre?“ — se 'ntrebasé
 Popa de gróză cuprins,
 „Vaí de mine! Nu cumva dór'
 Casa să se fi aprins?
 Au dór' diavolii din fundul
 Iadului s'au conjurat
 Chiar pe mine să mă cerce?!
 Că dóră eu n'am păcat!?! . . .
 Și-apoi Dómne, 'n postul mare
 De fel nu m'am înfruptat,
 Afară de-un *pic de clisă*
 Eu de dulce — *n'am mâncat.*“
 Iute ie-sé decí afară
 Ca să védă — ceí și cum?
 Și îndată înțelese
 Că *cineva-i* în podrum.
 Sè 'nțelege: că Tândala
 A fost prins, apoi legat,
 Eară pentru furătură
 Și pe mâna legii dat.

* *

Pricepú apoi Tândala
 C'or avé să-l pedepséscă,
 Decí la *advocat* grăbisé,

De belea sè-l mântuiască.
 Advocatului i-i spusé
 Tândala nost treaba totă,
 Rogându-l „să facă ceva,
 Numai din necaz sè-l scótă,
 De-í va face treaba bine
 'L-a plăti cu omenie,
 Dór 'e om cinstit și p' asta
 Satu 'ntreg e mărturie . . .“
 „Când veí sta la judecată,
 Să te faci, că ești nebun,
 N'ai să faci, nici să ȓicéi alta
 Decât ceea ce io-'ți spun:
 Când judele te întrebă,
 Cum te chiamă? ce-ai făcut?
 Cu degetul sub nas trage
 ȓicé: „Hírrr!“ — și aí și tăcut.“
 Așa-'l sfátuia fișcalul
 Pe Tândala, omul nost,
 Care iute învășasé
 Sfaturile pe de-a rost.

* * *

În fine sè începuse
 Óra cea de pertractare
 Și judele lui Tândala
 Í-i pusé o întrebare.
 Dar de geaba, că Tândala
 Nimica nu pricepé,
 ȓicé: „hírrr!“ — trăgé cu mâna
 Pe sub nas, — apoi tăcé.
 Întrebare pe 'ntrebare,
 Dar Tândala ce făcé?
 ȓicé: „hírrr!“ — trăgé cu mâna
 Pe sub nas, — apoi tăcé.
 Rosti apoi avocatul
 O frumósă apërare,
 ȓicénd, că *și orbul vede*,
 Că Tândală minte n'are.
 E firesc, că după astea
 Și judele s'a convins
 Că pe Tândala, sërmanul,
Nebunia 'l-a cuprins,
 Decí sentința se adusé:
 „Tândala cel acusat,
 Pentru vinul popii Tóder
 De acusă-í liberat;
 Ear sentința e basată
 Pe motivele pré clare:
 Că a *pedepsi nebunii*,
Paragraf legea nu are.
 Tóte spesele căusate
 (După legea pré firéscă)
 Píritorul fără basă —
 E dător să le plătéscă.“

*

După astea, avocatul:
 „Ești scăpat, frate Tândală,

Acuma ne-om pune — ăisă —
 Se ne facem socoteală.
 Pentru tôte-câte sfaturi,
 Pentru mândra apărare,
 Eu așa cred, mă-î Tândală,
 Dece zloți nu-î sumă mare
 Și fiindcă ni-a rămas vorba,
 Când s-a sfârși judecata
 Să-mi plătești în data mare,
Grăbește decî și-mi dă plata!
 Dar de geaba, că Tândală
 Par'că nici nu-l pricepé,
 Ȑicé: „hîrrr!“ — trăgé cu mâna
 Pe sub nas, — apoi tăcé
 „Măi Tândală, dar ce-î asta?
 Eu te șciu, măi, nu te face!
 Ai grijă! — ăisă fiscalul —
 Mie gluma nu-mi pré place.“
 Dar de geaba, că Tândală
 După sfatul lui făcé,
 Ȑicé „hîrrr!“ — trăgé cu mâna
 Pe sub nas, — apoi tăcé
 Îndădar decî, avocatul,
 Vorbitui-a multe-tôte,
 Că dela Tândala nostru
 Nimica nu puté scôte;
 Nici puté ca să-l pîrască,
 Căci c'o óră mainainte
 El singur i-l declarasé
 De nebun, d'un „fără minte“
 Lui Tândală nici prin minte
 Nu-î plesné ca să-î plătescă,
 Căci șcié el, c' avocatul
 Nu pôte ca să-l pîrască.
 Decî puté-î vorbí destule,
 Nu un ceas, ma chiar un an,
 Până ce-ar fi putut scôte
 Din el vorbă, orî un ban.
 Nici n'a seos

Apoi Tândală

Cătră satul seu pornisé
 Și pe drum el cu *Păcala*
 Al lui *Dulf* să întelnisé.
 Dândusé apoi la vorbe,
 Tândala i-î enarasé:
 Ce-a pățit cu popa Tóder,
 Cu-avocatul. Cum scăpasé.
 „Hahaha! — risé Păcala —
 N'au șciut proștii, că Tândala
 „Vulturului“ este frate
 Chiar de cruce, cu Păcala.“

Hadriannus.

Din filosofia d-nului sergent Matragună.

Sergentul: Infanterist Miculă!

Micula Strêmbii: Herrr!

Sergentul: Pentru ce trebuie să aibă soldatul mai înainte de tôte picioare bune?

Micula: Șcițéz cu plicare, ma rog la domnu strajameșter, nu șciu.

Sergentul: Măgarrule! pentru ca se aibă ce băga în boconci (ghete).

*

Sergentul: Infanterist Miculă!

Micula: Herrr!

Sergentul: De ce fel de praf are soldatul mai mare lipsă?

Micula: Șcițéz cu plicare, ma rog la domnu strajameșter, de praf de pușcă.

Sergentul: Măgarrule! de „Zacherlin.“

*

Sergentul: Infanterist Miculă!

Micula: Herrr!

Sergentul: Care tun afumă mai plăcut soldatului?

Micula: Șcițéz cu plicare ma rog la domnu strajameșter, nu șciu.

Sergentul: Măgarrule! tutunul.

*

Sergentul: Infanterist Miculă!

Micula: Herrr!

Sergentul: Ce deosebire este întré tine și întré mine?

Micula: Șcițéz cu plicare, ma rog la domnu strajameșter, nu șciu . . .

Sergentul: Măgarrule! dar nu sum eu mai mare decât tine? . . .

Marșșș !!!

Reminiscențe.

Grație croitorului meu, că la soiree-ul dat de d-nul și d-na B. am fost în plăcuta pozițiune, de a lua parte.

D-nul și d-na B. erau vestiți nunumai prin mesele bogate ce le dădeu, dar și prin orânduiele casnice, întocmite după datina vechiilor curți boerești.

Petrecerea de care e vorbă, a fost foarte animată, eră meșul nopții trecut deja și totuși, — nimeruși nici prin minte nu-și plesné să plece.

Eră musică instrumentală și vocală, se cânta în cor și după glasul gurei. Adeca te amusa-și cum i-ți venia la socotélă.

D-nul B. gazda cășii era un om foarte petrecător. El a fost și de asta dată, care făcu propunerea, că la jocul social al tinerilor, să se alieze și bătrînii în corpore.

Apoi lasă, că era și haz, să veđi, cum câte un bătrînoc își scoté amanetul câte dela o fetiță drăgălașă, séu să veđi, cum se jimbă câte un domnișor „gigerl“, când „juriul“ defigé de „casă de păstrare“ pentru amanetul lui pe câte-o babă. Lucru firesc, că dóră taxa era o sêrutare . . .

Mult haz și mult ris!

Iată însă, că-l aduce necuratul, pe bucătar în salon. Asta încă nu ar fi fost nimic, dar aduse șcirea, ca fêta de casă „Ana“ se-nbolnăvisé repentin în bucătărie . . .

Medicul O . . . , care era de față, porni să iese spre a „constata diagnoza“, când iată, că mai intră un „oficiant servitoresc“ și cu fața palidă de gróză, spune stăpînului cășii, că băiatul de casă „George“, trage de mórte și că face spume la gură.

Iute iese medicul . . . noi vre-o câți-va voim a-l însoși, el însă nu ne permite, sub pretextul, că: pôte fi morib lipicios.

Neliniștiți așteptarăm deci medicul, care puțin mai apoi se și re-ntorsé, pășind de a dreptul spre d-nul B. căruia apoi îi disé intru-un ton, de și noi auđirăm:

— La fêta de casă Ana, am constatat simptome de coleră, George pare a se fi inficiat dela dênza, deórece după dișa bucătarului, — bënd ađi la cină cu ea bruderschaft, a sêrutat-o.

— Atunci, și pe mine m'a luat dracul — disé stăpînul cășii . . . „Adio lume!“ îngână el — și căđu pe un jilț din apropierea sa . . .

Eram gróznic consternați. Cum drac să nu fi îngrozit, că dóra chiar stăpînul cășii era acela, care în jocul social avuse mai multe amanete. Asta încă calea ca valea, dar e dracul, că și le-a scos pe tóte, nere-mănënd dator cu nici o taxă . . .

Ne-nholbam unii cătră alții, pândind, că óre la care vor apăre prima óră simptomele . . .

Observând medicul efectul gróznic al descoperirilor sale, disé, că se nu avem témă de nimic, deórece drept e, că Ana și George s'-au sêrutat și că au beut „Bruderschaft“, cauza bólei lor însă este bacilul de — alcohol . . .

Voia bună însă s'a dus . . .

Apoi noi neam dus . . .

În ziua următoare Ana și George s'au dus . . .

Cinele și petrecerile minunate din casa d-nului B., pentru mine, pe vecie s'au — dus.

Dar eu đic: Că mai bine era, decă pe medicul nostru, înainte de a face gluma aceea próstă — dracul l'ar fi dus.

Des.

Ispravile lui Pacala.

Epopée poporală în 24 de cânturi

de

P. Dulfu

(Urmare.)

Cântul VIII

După-ce, pecum veđurăți, au făcut ei invoială,
„Ei! de lucrul-acum, stăpâne, ce-mi dai? întrebă Păcală.“
Eară popa îi respunse: „Pentru ađi porunca mea
Eată care-ți: vino 'neóce, uite caru, 'l veđi? coala —
Lângă sură? . . . Scóte boii de la iesle, 'njugă-ți iute,
Apoi drumu! . . . după lemne la pădure grabnic dute, —
Dar pădurea-ți cam departe, vii de acolo tocmai mâne.
Deci îți trebuie merinde! Eacă-ți dau un caș ș'o pâne;
Ia-le, bagă-le în traistă. Ear când vei veni . . . întregi
Ai să mi-le-aduci acasă, pe amëndouă! Mě'nțelegi?
Ne 'ncepute-așa, rotunde, cum le veđi acum! Ții minte?“
— „Da! Păcală îi respunse, vesel. Înțeleg părinte.“
Și punënd merindea 'n traistă, boii iute-ți injugă,
Apoi, hais! la drum! . . . cu carul spre pădure apucă . . .
Ear a dóua đi, cu lemne, vesel iar, sosind acasă:
„Eată (đise) cașul, pânea, le-aduseși le pun pe masă,
Cum mi-ai spus, întregi sunt, uite! . . .“

Popa 'ntéiu s'a cam mirat.

El se aștepta să vadă pe Păcală supêrat,
Sau merindea începută . . . Când luă în mână însă,
Pânea, cașul: o mirare și mai mare îl cuprinse.
Le 'nvêrtește, le sucește: „Hm! de 'ntregi, întregi,
sunt ele,
Ved! . . . ear nu știu cum, la naiba, sunt așa de ușu-
rele?“
— „Nu 'nțelegi? (grăi Păcală) Fin'că n'au miez, nici
un strop!“

— „Ași!“

— „Đeu! l'am mâncat, stăpâne.“

— „Cum?“

— „Nu veđi, coala, un dop?“

P'acolo scoseși tot mieșul, ș'am pus dopul ear la loc . . .“
— „Va să đic' așa ți-e treaba? tu îți bați de mine joc! . . .
La plecarea-așa 'ți spuseseam? . . .“

— „Apoi . . . cum era să fac,

Vorba ceea: și pe varză și pe capră s'o împac?
Să mă satur din merinde, și să 'ți-o aduc și 'ntreagă? . . .
A eși la capet alt-fel, se putea, stăpâne dragă? . . .
Ce? te-ai supêrat dór' . . . spune!“

— „Nu! respunse popa. Aș!

Să mă supêr, eu, se pôte? pentr'o pâne, pentr'un caș?
Am glumit cu tine, dóră.“ Ear în gându-ți: „Las'!“
đicea,

Că ți-o fac eu ție mâne, decă mi-ai făcut așa.

Și in ziua ceea-l'altă mi l'a pus la treerat;
Dar mâncare totă ziua nici să guste nu i-a dat.
Apoi — după ce 'nnoptează — merge popa și-l întrebă:
„Ei, să ved' acum, băiete, ai făcut tu vre o treabă?”
— „Cum nu? Uite — (el respunde, aretându-i popi-un
vrăf),
Ce de grâu!... Ales in palmă par'că-î! n'are-un fir de
praf!...“
— „Bine! ved' — ii țise popa — c'ai lucrat. Dar la
mâncare
Să te chieame preoteasa a uitat ađi, mi se pare...
Nu-i așa?”

--- „Ba da părinte.”

— „Ei! ș'acum? te-ai sup'erat?”
— „Pentru ce? respunde d'nsul. Parc'am stat eu ne-
mâncat?”

Se putea să rabd de f'ome, cu at'ata grâu pe mână?
Grăul ăsta m'i-ar ajunge — nu o țî — o septămână?”
— „Nu n'țeleg nimica! — popa îi grăi nedumerit.
Ce-mi tot spu'i de grâu tu mie? hai... Vorbește lă-
murit!”

— „Apoi... pricepeam eu d'oră, că la mas'a m'e
chieama

Ai uitat... Dec'i, la ameađăđi, pentru-a nu v'e sup'era,
Când m'e cam r'ebise f'omea: ce-mi d'adu prin g'and
să fac?”

Făr'a țice nici o vorbă, am umplut cu grâu un sac, —
Seara altul, iar!... și, haide! peste gard la o vecină...
Ea se îndură de mine,... imi d'adu și prânz și cină!...“
— „Va'i de mine!... Va să țică: imi furași doi saci
de grâu?”

— „Ce? te-ai superat, părinte?...”

Popa își ținu in frâu
De abia, d'abia! m'ania... „Nu!” (respunde el) dar...
veđi...

Trebuia să ceri mâncare, și-ți dedeam noi... ce ne
cređi?...

Apoi preotesi 'n casă el se plânse necăjit:

„Nu! la cap'et cu argatul ăsta n'o scot! s'a sf'ersit!
Ăsta 'n loc să-l fac eu insu-mi a se sup'era, me face,
Bl'ěst'ematu, el pe mine, cump'etul să-mi pierd, și pace!...
Of! m'ai bine-aș vrea de d'nsul să m'e scap chiar
de pe-acum!

Dar in ce chip să scap, nu știu!” Și i-a spus tot, ce
și cum.

Preoteasa, ascultându-l: Da! grăi. Dreptate ai.
Trebue să-l dăm incolo. Știi ce... N'ai dec'at să-i dai
De făcut — pe m'ani — vr'o treabă, ce puterile-î in-
trece;

Și ved'end că nu e harnic să-ți-o facă, o să plece.“
— „Bine țică! r'espunse popa. Am să 'ncerc, acuma
chiar...”

Și pe g'anduri st'and o leacă, la Păcală merse iar:
„Ean ascultă, m'ai băiete! Astăđi tu ai treerat;
Ins'acuma... haid'! — îi țise — pentru m'ane, să-ți
arat:

Ai să-mi faci o altă treabă:... „Și 'n grădină mi-l'a dus.
„Veđi cu ochii tu grădina asta, c'at se'nține 'n sus,
Inspre deal? O veđi ce lungă-i?... Dar in d'ouă pe
mijloc

E tăiată d'o mocirlă, care-ades' m'e ține 'n loc:
Când voesc să trec nainte, m'e cufund acolo 'n glod.
Peste maștina aceea dec'i, știi ce... să-mi faci un pod.
Să-l încep acuma n'dată, de-cu-seara, eu voiesc;
Ear când s'o crepa de ziua, m'ane, gata să-l g'ăsesc.
Și... ascultă!... știi tu, podul cum să fie intocmit?..

Tot o călcătură tare ș'alta m'ole-ai auđit!...“

— „Da!” Păcală îi respunse.

— „Ei, atunci... la lucru dar!”

Și țic'end acestea, popa se întor'se 'n casă iar,
Spuse preotesei t'ote: cu argatul ce a vorbit,
Ce porunc'i i-a dat... Pe urmă se culcă, ș'a adormit.

Ear Păcală, făr să-î vie somn de fel, pe g'anduri sta
Cum? din ce să facă podul?... M'ai st'atea m'ai se plimba
Prin grădina cea întinsă, m'ai prin curte, pe la sură...
Pân' odată, lângă casă, intr'un colț de b'ătătură
Dă cu ochii de a ale popii capre, multe-o'n'reagă
turmă,

Stete, se uită la ele c'at-va timp, apoi la urmă:

„Bun de tot!, își țise 'n sine. Am g'asit ce-mi trebuia!
Eu, să fiu un om cu stare, capre 'n curte-mi n'aș ținea,
Nu fac dec'at r'eu la casă: tot ce-î verde, strică, rod...
Și ce multe are popa!... Hai să fac din ele pod!
Tocm'ai bune-s pentru asta...”

Și-o secure apuc'and,

Caprelor le tae capul și p'icioarele pe rind,
Apoi una câte una el le cară in grădină,
Le așează lâng'olaltă, curmeđiș, peste mlăștină,
Puse 'n rind: cu burta una, alta cu spinarea 'n sus,
Ca să easă podu 'ntocm'ai, popa după cum a spus:
Tot o călcătură m'ole și o călcătură tare.

Apoi capete, p'icioare le ingr'opă'n fuga mare
In pam'nt, și dup'aceea printre capre locul gol
Merge și-l astupă grabnic cu ț'erină, cu n'amol;
Ear pe margini, pe de-asupra, flor'i și earbă verde-așeadă.
Cum, din ce-î făcut anume podul ca să nu se vađă.

Și când t'ote fură gata, el își țise liniștit:

„Ah! când o vedea stăp'anut, c'at o fi de mulțumit!”
Apoi merse, să se culce...

Dimineață, popa vine

Pe'n tunec încă, ziua p'an'a nu se face bine,
Și-l întrebă: „Ei, facu't'ai ceea ce ți-am poruncit?”
— „E-he-hei! grăi Păcală. Ba de când am ispr'avit!
Am m'ai tras ș'un somn de-atuncea!”

— „Đeu? adev'erat vorbești?”

— „Da! stăp'ane, podu-î gata. Hai să'l veđi dec'ă poțtești.”
Popa auđind acestea, par'că nu-î vinea să creadă.
Dec'i eși cu preoteasa in grădină ca să vadă.

„Hm!” de gata-î gata! țise. „Ai muncit, ved' bine,
dară...”

L'ai făcut intocm'ai ore, după cum ți-am țis aseară?...
Am să'ncerc...”

— „Să 'ncerc'i, stăp'ane!”

Și pun'end piciorul sus

Hai, pe pod de-a lungu popa p'ână la sf'ersit s'a dus:
Apoi... se opri d'odată, se uită'ndăr'et mirat...

— „Ei, îi place p'arințele? ha?” Păcală l'a 'ntrebat.

— „De minune! — țise popa. Đeu, ți-o spun pe legea
mea,

Ești de l'audat băiete! Nu credeam să-l faci așa!...
Este chiar cum îți țisesem: tot o călcătură tare
Ș'alta m'ole!... Cum știut-ai să mi-l faci intocm'ai ore?”
— „Asta-î treaba mea, stăp'ane.”

Apoi d'ın grădină iară

Toți se 'ntor'seră spre casă. Dar in curte când intrară
„Aoleo, băiete! fuga! — strigă popa, veđi, dă zor:

Unde-s caprele d'aceia? Nu le ved' la locul lor!...”

Ear Păcală îi respunde: „Caprele?... se află t'ote
in grădină... las! părinte, fi pe pace!...”

— „Aș! se p'ote?”

D'or acuma viu d'acolo, și nici una n'am veđut!”

— „Hm! dar peste pod d'alungul, p'arințele, n'ai trecut?”

— „Ce-mi vorbești de pod tu mie, când de capre ți
dic să-mi veți?”

— „Apoi podul astă noapte, l'am facut eu, din ce creți?”

— „Vai! (d'odată dise popa) Auđitu-l'ați národu!?!...
„Mái! dór nu ți-a dat prin mînte ca să-mi faci din
capre podul?!”

— „Aí ghicit!” grăi Păcală

— „Haide, nu-mi vorbi in șagă!
„Caută-mi turma!”

— „Děu părinte, am băgat'o 'n pod întreagă.
Tóte caprele's acolo: unele cu burta 'n sus,
Ca să dee călcătura móle, după cum ai spus;
Altele iar dimpotrivă, cu spinarea 'n sus, menite
Ca să dee călcătura tare...”

— „Vai! afurisite!
Mi-ai mâncat o 'ntreag' avere!... Cum?... vreți să mă
lași sêrac?...”

— „De! (Păcală îi respunde) Alt-fel nu puteam să fac.
Ce? te-ai supêrat, părinte?”

— „Ei, la dracu, superat!
Nu! dar... de atâtea capre-mi-este milă!... nu-î
pecat?...”

Dise popa, ascunđendu-și biet mânia la minut.
Apoi, când ajunse'n casă: „Ei nevastă! ai vêđut
Ce-mi lucră din nou, trăsni-l'ar de pungaș (grăi) îi
place?...”

Și eu să mă uit la dînsul, și nimic să nu-î pot face!...

— — — — —
Cugetam, că pe acesta am să-l joc, cum știi!... mai bine
Ca pe toți!... Când colo... uite! că mă jôcă el pe mine!...
Vruî să scap de el... zadarnic! dór mai tare me 'ncurcai:
El in loc se plece 'n lume, mi-o făcu ađi mai dihai!...
Of! când mă gândesc la capre, nebuniî par'că m'apucă!...
Cum să scot pe hoș din curte-mi, Dómne!... cum să-l
pun pe ducă?!”

— „D'apoi mie vai!... de capre, când ai ști ce rėu
imî pare!...”

Dă-î și bani chiar la nevoe, numai ducă-se de-aici!
Că de nu, mai ști ce-ți face?!”

Iară popa: „Bine ăici!”

I-a respuns. Și la Păcală merse 'ndată: „Ean ascultă!
Știi ce m'am gândit, băiete? Treaba'aveam 'nainte, multă;
Dar acum... nimica tótă! n'am ce-ți da de lucru... decî...
De simbrie... n'avea grijă! că-ți plătesc eu dór cinstit:
Nu numai pe două ăile, sau pe trei, cât m'ai slujit,
Ci... îi dau, na! uite!... plata p'anu 'ntreg!... Te
mulțumești?”

— „A! (rêspunde el). Se póte, părințele, să-mi platești,
Pân'a nu-ți sluji 'ntreg anul? Nu! orî-cât sunt de sêrac
Plată de pomană nu vroî!... Mie bani munciți imî plac...”

— „Asta-î!... Fleacuri!... Ține banii. Io ți-î dau. Ce-ți
pasă ție?...”

— „Nu vreau! sunt tocmit cu anul. Vorbă multă sêrăcie:
Pân'n'oi auđi, părinte, cu urechea glas de cuc,
După cum ne-a fost tocmeala: pân'atuncea nu mă duc!”

Popa la aceste vorbe ne'-așteptate — s'a 'nrcuit...
Și mergend la preoteasa: „Ași!” îi dise. „Ți-ai găsit!...
L'am rugat cu bani chiar! Geaba! Nu vré, bată-l
Dumneđeu!”

Prost e óre? sau vr'o dógă îi lipsește!... nu știu, đeu...
Ean auđi! să-î pui in mână bani, și el să ăică „ba!”
Aí mai auđit ca asta? Mai vêđut-ai unde-va?...
Ce mai pot să-î fac acuma? Trebuie săl las in pace!

Am in scris cu el la dracu!... Alt-fel știu eu ce i-aș face!
Dar de-acum... ferește Dómne!... Căt o fi să sté la noi:
Nu-l mai țin pe lângă casă!... i-l trimit pe cîmp la oi!...”

(Va urma.)

Din pițigăturile vecinului Irimie în crișma satului

Hahaha!

Maideunăđi, popa nost H., s-a fost pus,
drace-mi-te, să ne predice și el nouă, abună-
óra, cum predică și popa O. din Ch. — După
slujbă apoi întreba de toți ómenii, cum le-a
plăcut predica? — Șciți ce i-am rêspons eu?
Atâta, că a fost o predică frumósă, bună și
că — chiar numai o mică smintă a avut, anume:
*că nu a gătat-o barem cu o óră mai înainte
de a fi đis Amin.*

Hahaha!

*

Așa eară, în rëndul trecut, mă întêlnesc
cu părintele H. la Țurca Petrii Ciripului la un
ciocan de răchiu. Acolo eară se lauda cu pre-
dicele lui. Eu încă i-î ăic: Părinte, inadevêr
predicele d-tale au o putere dumneđeiască.
Decând le ascult, mi-a trecut *morbul* de care
pățimem de vr'o 3—4 ani, adecă — *nedormirea*.

Hahaha!

Șciri încălcite.

* *Cerberul Golgotei române.* Jupânul Ho-
sentrager al Seghedinului, începe a fi pré incre-
đut. Cu burta lui respectabilă și așa de țăpênă,
incât poți omóri purecele pe ea, i-și inchipuie,
că el e cumplitul Cerber. Nu-î vorbă, lătrăturile
lui infernale pe mulți i-î sparie, dar nu pe
acea, carii cu osc bine fabulele lui Isop, mai
ales pe ceea cu «*pielea cea de leu.*» Așa
maideunăđi, nenea Petrea *Călcunariu*, valo-
rosul nostru náționalist din Orșova, vine dela

malurile Dunării, cu dorul de a cerceta pe iubiții noștri martiri, și ce i se întâmplă? concediu de a intra la ei, nu a primit, ma gângăvul de Hosentrager a luat față de el rolul Cerberului, lătrându-l. Te cuprindé o jale óreșicare, vedénd, cum nenea Petru numai stánd în picioare în birjă, poté ca se vadă pe scumpii întemnițați prin ferestrele înferate. Jupânul Hosentrager, de sigur, vré să-și câștige «merite» și ca Cerber. Ce vanitate próstă! Au nu se îndestulește numai cu meritul, care l-a câștigat strămoșul său, când a călărit pe el Christos spre Ierusalim? Noi așa credem, că destul de splendid merit strămoșesc ar fi pentru el și numai — *crucea cea din spate*.

* *Moldován bá'* s'a hotărit, că la casul, când s'ar vota «recepțiunea jidanilor», *organul* său «Ungaria» să apară și în limba jidovescă.

* *Act de marinositate. Lazar George* episcopul pocăiților din *Talpoș* la casul, când Rezei Silvorium nu ar isbuti la Lugoj, va renunța dela scaunul său episcopesc, în favorul d-nului Silvorium. (Gratulările noastre!)

* *Dr. Alexics György*, savantul etimologist, supranumit «*minte gângavă*,» a adaus la colecțiunea sa «elemente străine în limba valachă» cuvântul «*Libertate*», demonstrând că acesta e un cuvânt biblic, prin urmare — jidovesc, care i-și trage originea de pe timpul lui Avram. Când adeva Avram a voit pe fiul său Isac să-l junghie, spre a aduce jertfă, Isac să fi cerut agrățiare dela tată-său prin cuvintele: *Vai! «Lieber-Thate!»*

Menageria Vulturului.

(Pe baza sentinței areopagului vulturesc, publicată în n-rul presinte.)

PARTEA SERIOȘĂ.

➡ Cătră restanțieri. ➡

Cu numărul viitor (n-rul 6.) *se sistésă* espedarea fôiei noastre la adresa aceloră domni,

carii pân' la 1 aprilie șt. n. nu-și vor achita restanțele lor, față de Administrațiunea noastră. E un lucru de tot trist, că se află și de acei «ómení», carii nu se sfiesc a detrage niște mici sumulițe dela o fôia română, susținută cu atâtea jertfe și așa mari cheltuieli. Noi am cređut *omeniei*, și am trimis fôia noastră și pe așteptare, deórece nici prin gând nu ni-a trecut, ca să putem încasa abonamentele cu atâtea greotăți, ba că se vor afla chiar și de acei ómení, carii voiesc — *a ne înșála*.

Deci mai repetim odată: Cu numărul 6 *se sistésă* trimiterea fôiei «Vulturul» *la adresa aceloră*, cari pân' *la 1 aprilie șt. n.* a. c. nu-și vor plăti restanțele lor, maideparte i-și vom înșira fără de nici o sfială *cu numele, caracterul, și locuința* în colónele fôiei noastre, ca să vedă umea niște esemplare de «*ómení cinstiți*.»

Rogăm tot-odată respectuos și pe acei on. abonați ai nostri, al căror abonament espiră cu finea lunei acesteia, ca să binevoiască a grăbi cu înoirea abonamentului, deórece a conto *la nime nu se mai trimite fôia*.

Cu stimă:

Administrațiunea.

Bibliografie.

«*Rândunica*,» revistă literară-beletristică, apare în Sibiiu de trei ori pe lună sub conducerea cunoscutilui scriitor, d-nul Silvestru *Moldovan*. Conținutul ei e fôrte variat, amuzant și instructiv.

Prețul abonamentului e pe an 6 fl., pe $\frac{1}{2}$ an 3 fl., pe $\frac{1}{4}$ an 1 fl. 70 cr.

«*Date istorice privitoare la familiile nobile române*, culese de d-nul I. cav. de *Pușcariu*,» este titlul unui op istoric, fôrte interesant, eșit din tiparul tipografiei archidiececane în Sibiiu. A aparut în 2 volume. Partea I. costă 2 fl. v. a., ear a II. parte costă 4 fl. v. a., ambele procurate laolaltă costéză numai 5 fl. v. a. Se pot procura de la *tipografia archidiececană* în Sibiiu.

A v i s!

Companistul firmei „*Luca Iocits*” din Neoplanta, d-nul George *Ivcovică*, se află de presinte în Oradea-Mare, voind a călători prin părțile Bihorului. Atragem atențiunea on. public, în deosebă a preoților gr. or., asupra acestei împrejurări, deórece d-nul *Ivcovică* se

ocupă cu vîndarea a tot felul de icône sînte, fôrte bine executate pe pânză, séu pe plev, ear, prefurile lor sunt fôrte moderate, și ce e lucru principal, icônele sunt făcute într'un stil adevărat oriental (ortodox).

Deslegarea ghiciturei numerice.

(Publicată în n-rul 4.)

«Latina gîntă e regină
Într' ale lunei ginte mari,
Ea pörtă 'n frunte-o stea divină
Lucind prin timpii seculari.»

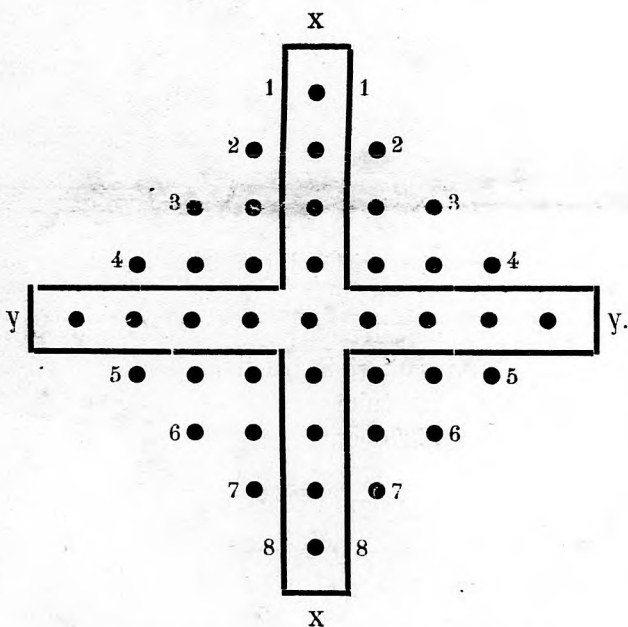
Au deslegat-o corect damele și domnii: Mariți și Anița Onițiu (Seghedin), Eugenia Lemeșan (Alexandria), Petru Rimbaș, compt. (Brad), Michail Domide (Sângerogi), George Repede și Valeriu Orbonașiu (Blaj), Constantin Daraban, tutor publ. orf. (Rodna-vechiă), Traian I. Magieru, preot (Saturău), Stefan Farcaș, cleric (Sibii) și Nicolau Onciu, inv. (Uzdin-Ozora).

La sorțare premiul („Țara noastră“ de S. Moldovan) 'l-a câștigat d-nul **Petru Rimbaș**, comptabil în Brad.

Ghicitură

de

d. *Gliceria Mihuț.*

Tôte punctele din crucea acésta aũ a se înlocui cu litere, ăstmod, că se formeze următorele cuvinte:

1—1 = O literă din alfabet.

2—2 = O plantă.

3—3 = Un nume bărbătesc.

4—4 = O pasere mititică.

5—5 = Un oraș în România.

6—6 = Un popor.

7—7 = La cosut se folosese.

8—8 = O literă din alfabet.

x—x } = Numele unei țări în Europa.
y—y }

Întră deslegătorî se va sorța o carte fôrte frumósă.

POSTA REDACȚIUNEI.

G. M. (H.) Mulțumită pentru ghicitură. Vă rugăm și pentru maideparte. Complimente!

P. R. (Brad). Ghicurile trimise le-am primit. Sunt fôrte bune. Pe rënd se vor publica. Vă rogăm a ne comunica unele-altele din jurul acela, demne de acusa lui Spiridon procurorul. Salutări cordiale d-nului casar R. bácsi, d-nului prot. D. și foștilor mei profesori. (Arđ.)

Preot. Când cineva acusă pe capul seu ierarhic, trebuie că acusa se fie basată pe purul adevăr. Înșinuarea d-tale însă este — o minciună patentată. Ne-am convîns chiar în Arad.

Lulu. «Humorescul» d-tale 'l-am primit, și 'l-am recomen-dat imediat la «Entreprise des pompes funebres», ca cetindu-l, tot-odată se și construize catafalcul vînei d-tale umoristice.

L. H. De ce nu ne măi scrii ceva? De unde atăta lene, earna?!

P. Trucă. (C.) Te rog, să ne scrii pentru «Vulturul» câte ceva. Au nu-ți măi aduci aminte de vechiul *diplomofor*? Servus! (Des.)

Pipălăcă. Numele 'ți arată, că aparțini paserilor călătore. Pecat, că nu ai peregrinat și d-ta cu celelalte paseri călătore, însă — cu manuscript cu tot.

Ispas flămîndul. Ideea ar fi bunișoră, dar versurile sunt fôrte rële. Ne vom nisui a le cioplî după puțină, apoi se va publica la rëndul seu. Salutare!

Ely. Bucuros, numai ceva bun se fie in ele. Salutare!

R. De ce tu tac?

N. N. Până nu vom fi convinși, nu putem face nimica. Salutare!

Timp. Tema «Balul mascat» este de mult cunoscută, iar cealaltă cu Cz. Sz. nu conține humor, eo-ipso — nu se pot publica.

N. S. D-ta cređi, că afară de d-ta, alți ómenî cu minte nu măi esistă în lume. Memento! Rēu faci ce faci, vei da de belea. Profeția noastră încă pân'acuma totdeuna s-a împlinit.

D. T. Scrie-ne măi lămurit. Om pe lume, nu credem că esistă, care se fie în stare a te înțelege.

P. Gurbanul (malurile Dunărei). Regret, că nu am fost și eu cu tine atuncî, ca să-ți fi arătat un lucru — *moșesc*. Ne ocu-păm puțin cu treaba în n-rul presinte. Salutare!

Nenea G. (Vaț) Am primit. Mulțumită și salutare! Mi-e dor să vă ved. Póte la primavéră.

Irimie. «Pițigăturile» d-tale sunt fôrte bune, dar pițigi pré — cu cleștele. Salutare!

Bonașparte. [Seghedin] Ți-am primit «Capul de operă» și fiindcă ne-ai rugat pré frumos, ca să-l și publicăm, iată aici, cu tot respectul îi dăm loc:

Cinei-î óre?

[Ghicitură pentru colonia română din Seghedin.]

Cine-a fost în Seghedin
Să ne bee *al nos* vin [? — «Red.»]
Nicî un pic de bere-amară
Să măi lase prin păharé?

Nu e gască, pelican,
Ci-î un mare gentleman,
Căru-î nicî prin minte-î trece
Ca să bee — apă rece. [? «Red.»]

E galant, frumos, istăț [Compl. — «Red.»]
La *gentile* -'n mare preț [? — «Red.»]
Când zimbește și le cîntă,
Fără marginî le încântă [? — Red.]

Are însă-un naturel,
Și-î pecat că-l ține el:
Viță fôrte câte-odată,
Unele se le măi tacă [? — «Red.»]

Zefirel.